

Beate Heinen

vetlla d'advent

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

dissabte, 30 de novembre de 2019

INTRODUCCIÓ

Ara comença l'Advent, perquè la litúrgia estableix que el diumenge comença el dissabte amb les primeres vespres. El ciri que ara encendrem d'aquesta corona, correspon a la primera setmana d'aquest temps d'Advent que avui iniciem.

En la tradició cristiana aquest temps litúrgic és el més adient per reviure l'encarnació de Déu manifestada en Jesús. Vivim aquest temps com un període privilegiat que convida a recordar les promeses de la vinguda del Messies fetes pel profeta. L'Advent és el moment més indicat per fer present que Déu continua compromès amb el món, que no l'ha deixat sol, que ell continua aquí i ve a visitar-lo en la persona del seu fill.

Serenament ens disposem a la seva Presència,
a comunicar-nos amb ell des del fons de cor,
a fer-li lloc enmig del soroll de la vida.

No és només un pensament, una cavil·lació,
sinó una presència sensible:
un escalf en el cor, un respirar compassat i tranquil,
la força en una situació difícil,
el consol en un moment de desesperança.

SALM 130 (*solista*)

Senyor, el meu cor no és ambiciós
ni són altius els meus ulls;
visc sense pretensions de grandeses
o de coses massa altes per a mi.
Jo em mantinc en pau,
tinc l'ànima serena.

Com un nen a la falda de la mare,
així se sent la meva ànima.
Israel, confia en el Senyor
ara i per tots els segles. *Repetim tots. Acabem amb el glòria*

Viva llum d'alba —mar de claror—
tot el poble clama: Vine Senyor!
Goig del qui vetlla contra la por:
tots junts obrirem camins al Senyor! (2)

CÀNTIC 1 - Una llum sobre Jerusalem (Isaïes 60,1-2.4-5.11a,19-20)

Alça't radiant, Jerusalem,
que arriba la teva llum:
sobre teu clareja com l'alba
la glòria del Senyor.

A dos cors

Mentre les tenebres embolcallen la terra
i negres nuvolades cobreixen les nacions,
sobre teu resplendeix el Senyor,
apareix la seva glòria.

Alça els ulls i mira al teu entorn:
tots aquests s'han aplegat per venir cap a tu.
Els teus fills arriben de lluny,
les teves filles són dutes als braços.

Ho veuràs i t'estremiràs de goig.
El teu cor, meravellat, s'eixamplarà,
quan aboquin damunt teu els tresors del mar
i portin a casa teva les riqueses de les nacions.

Les teves portes estaran sempre obertes,
no es tancaran ni de nit ni de dia.

De dia, el sol no t'il·luminarà
ni tindràs la claror de la lluna.
Jo, el Senyor, seré per sempre la teva llum,
jo, el teu Déu, seré la teva glòria.

El teu sol no es pondrà més
ni minvarà la teva lluna,
perquè jo, el Senyor, seré sempre la teva llum.
S'hauran acabat els teus dies de dol.

CÀNTIC 2 - L'ungit del Senyor consola i allibera (Isaïes 61,1-4,10-11)

L'Esperit del Senyor, Déu sobirà,
reposa sobre meu,
perquè el Senyor m'ha ungit.

Solista

M'ha enviat a portar la bona nova als pobres,
a curar els cors desfets,
a proclamar als captius la llibertat

i als presos el retorn de la llum,
a proclamar l'any de gràcia del Senyor,
el dia que el nostre Déu farà justícia,
a consolar tots els qui estan de dol,
a posar una diadema en lloc de cendra
als qui porten dol per Sió,
a donar-los perfums de festa en lloc de penes,
vestits triomfals en lloc del desconsol.

Aclamo el Senyor plena de goig,
la meva ànima celebra el meu Déu,
que m'ha mudat amb vestits de victòria,
m'ha cobert amb un mantell de salvació,
com el nuvi coronat amb la diadema,
com la núvia adornada amb joiells.

Com la terra fa créixer la brotada
i el jardí fa germinar la llavor,
el Senyor, Déu sobirà,
farà germinar la salvació i el triomf
davant totes les nacions.

Bona notícia —crit i cançó—
tot el poble clama: Vine Senyor!
Veu que ressona i es fa pregó:
tots junts obrirem camins al Senyor! (2)

REFLEXIÓ

Si creus que el somriure té més força que la violència,
si creus en el poder d'una mà oberta,
si creus que allò que uneix les persones
és molt més que allò que les separa,
si creus que el fet de ser diferent
és més una riquesa que no un perill,
si saps mirar l'altre amb amor, sense desconfiances,
si prefereixes més la confiança que no pas la sospita,
si penses que ets tu el qui has de fer el primer pas,
si prepares el teu cor com qui neteja la casa de tots,
si avui et preguntes el perquè del Nadal,
si l'esguard d'un infant és encara capaç de desarmar-te,

si, més enllà de les llumenetes,
el teu esperit s'orienta cap a la tendra foscor de la cova,
si mantens la il·lusió per comunicar als altres
que la vida també és una festa,
si l'esguard d'un Infant que no parla et fa pregar,
si el silenci d'aquest Infant et fa pensar que és la Paraula de Déu,
llavors estàs en ple Advent i ben segur que vindrà el Nadal!

Silenci llarg

La terra nova es pasta amb dolor.
Tot el poble clama: Vine Senyor!
Pau entre els homes: Festa Major!
Tots junts obrirem camins al Senyor! (2)

CÀNTIC 3 - El Senyor, l'espòs de Jerusalem (Isaïes 62,1-2,11-12)

Per amor de Sió no vull callar, *A dos cors*
no vull reposar per Jerusalem
fins que el benestar no hi esclati com la llum,
fins que no s'abrandi el seu triomf com una torxa.

Els pobles veuran el teu benestar,
tots els reis contemplaran la teva glòria.
Et donaran un nom nou
que el Senyor mateix designarà.

El Senyor fa sentir aquest missatge
fins a l'extrem de la terra:
«Digueu a la ciutat de Sió:
El teu salvador ja és aquí;
l'acompanya el fruit de la seva victòria,
el precedeixen els seus trofeus.»

Els diran «Poble sant», «Redimits del Senyor».
I a tu, Jerusalem, et diran «Predilecta»,
«Ciutat no abandonada».

Tota la terra espera el Salvador
i el solc obert la paraula del Senyor:
món de lluita i de penes, que vol llibertat,
reclama justícia i cerca veritat.

Diu el profeta al poble d'Israel:
de mare verge ens vindrà l'Emmanuel,
serà «Déu amb nosaltres», i el nostre germà;
amb ell, l'esperança al món retornarà.

LA MEVA PETITA ESPERANÇA

Charles Péguy

Jo sóc, diu Déu, l'amo de les Tres Virtuts.

La Fe és una esposa Fidel.
La Caritat és una mare ardent.
Però l'esperança és una noieta.

La Fe és aquella que es manté ferma en els segles dels segles.
La Caritat és aquella que es dóna en els segles dels segles.
Però la meva petita esperança és aquella que es lleva cada matí.

La Fe és aquella que està tesa en els segles dels segles.
La Caritat és aquella que es destesa en els segles dels segles.
Però la meva petita esperança és aquella que cada matí
ens dóna el bon dia

La Fe és un soldat, és un capità que defensa una fortalesa.
La Caritat és un metge, una germaneta dels pobres,
que té cura dels malalts, que té cura dels ferits, dels pobres del rei.
Però la meva petita esperança és aquella que diu bon dia
al pobre i a l'orfe.

La Fe és una església, és una catedral.
La Caritat és un hospital, un asil que recull totes les misèries del món.
Però sense l'esperança, tot això no seria sinó un cementiri.

La Fe és aquella que vetlla pels segles dels segles.
La Caritat és aquella que vetlla en els segles dels segles.
Però la meva petita esperança és aquella que s'acotxa cada vespre
i es lleva cada matí i passa, en veritat, molt bones nits.

La meva petita esperança és aquella que s'adorm cada vespre
al seu llit d'infant, després d'haver fet la seva pregària,
i que cada matí es desperta i es lleva
i fa la seva pregària amb un esguard nou.

La Fe és un gran arbre, un roure arrelat al cor de la terra.
I sota les ales d'aquest arbre, la Caritat, la meva filla Caritat,
hi abriga totes les angoixes del món.
I la meva petita esperança no és sinó aquesta petita promesa de borró
que s'anuncia al bell començ d'abril.

I el borró no resisteix gens. Perquè tampoc no ha estat fet
per a la resistència, no està gens encarregat de resistir.
És el tronc, és la branca i aquesta arrel mare que estan fets per a la
resistència, que estan encarregats de resistir.
Però el tendre borró no està fet sinó per a la naixença
i només s'encarrega de fer néixer.

Doncs bé, jo us ho dic, diu Déu,
sense aquesta brotada de bell començ d'abril,
sense aquests milers, sense aquesta única brotada de l'esperança,
sense aquest tendre borró cotonós,
que el primer que ve pot fer saltar amb l'ungla,
tota la meva creació no seria més que fusta morta.

Si el pas se'ns barra, camins hem d'esbrossar,
valls i muntanyes ens cal anivellar.
Si el Senyor ve a nosaltres, anem-lo a trobar,
portals i finestres obrim de bat a bat.

A l'establia, Jesús bé el recordem,
però és entre els homes allà on el trobarem,
i vivim esperant-lo, perquè ha de tornar,
quan vingui a buscar-nos, la Vida cantarà.

CÀNTIC 4 - Un cel nou i una terra nova (Isaïes 65,16b-19,24-25)

Un cel nou i una terra nova *Solista*
«Tothom oblidarà els desastres del passat,
els meus ulls no els tornaran a veure.

Crearé un cel nou i una terra nova.
Ningú no es recordarà del passat,
no hi pensarà mai més.

Alegreu-vos,
exulteu amb una joia eterna pel que jo crearé:
crearé una Jerusalem joiosa,
el seu poble desbordarà d'alegria.

Jo mateix exultaré per Jerusalem
i m'alegraré pel meu poble.
No s'hi sentirà mai més cap plor ni cap crit de dolor.
Abans que m'invoquin, ja els respondré,
i encara pregaran que ja els hauré escoltat.

Llops i anyells pasturaran ben avinguts,
el lleó menjarà palla com el bou,
i les serps s'alimentaran de pols.
Ningú no farà mal ni destrosses
en tota la meva muntanya santa.
Ho dic jo, el Senyor.»

PARENOSTRE

Ressò

MAGNÍFICAT

Acabem cantant el cant d'Advent per excel·lència,
unint-nos a la joia de Maria.

CLOENDA

Concediu, Senyor, als vostres fidels
d'acollir amb bones obres la vinguda del vostre Fill Jesucrist,
perquè posseeixin en herència el Regne del cel.
Per nostre Senyor Jesucrist, el vostre Fill,
que amb vós viu i regna en la unitat de l'Esperit Sant, Déu,
pels segles dels segles.